

דפי עיון

"ליהודים תיתה אורה" אמר רבי יהודה:
אורה - זו תורה.
וכך הוא אומר:
"כי נר מצוה ותורה אור" [מגילה ט"ו]

במפרשים

יו"ל ע"י מ. מרשקוביץ * משוואית-יצחק 79858, ד.ב. שידה-גת * גל: 08-8581440 * טקס: 08-8503835

שנת תשס"ג

פרשת חיי שרה

א. אור החיים.

ואתקבציה וכו'. פירוש שלא יקבצוהו עד
תכנון לומר לקריה שנתה הוא
לגלות וק"ל כי חפץ בקצרה קצתו ויחסן כפי
קבוצתו. עתה יאקרו פה וזהו אברהם למה ק"ל
האי דקרא דאברהם בלא דכ"י דהא דהאי קראר
בר דכ"י גדול שישנה בקמלי קמליה. לזה
הקריה לומר ואברהם מדי לגמרי סלקו פרוש
זה הוא שפירוש' שלא לחיש על קבוצתו דאם
לא היה מתי לפניו לא היה קמה דכ"י וקענה
בזה שיקנה שרה עשרין דקל עמון שקעלה
תלה שהוא מקום קבוצת לקבוצה וקלח אין
בכך פרוש:

פרק כג, פסוק ד': הו' נר תושב וכו'. טעם טענתו גר תושב, על
פי מה שכתב רמב"ם בפ"ג מהלכות
בנה ופסוקה ק"ל קלל לתן סתמה חסם לבי
הקטב שעתה טענה להחליטו דכתיב עמנו כ"י
ליתו גר תושב ותי עפ"י ע"כ. ויש לה לרעת
פי כל הורחבו טענה דהא שכלית ובפניו
שפתי ההגנה קאציה וטמו שאנו מתבטלים
בנו תושב עפ"י כמו כן יהיה שכלית
יחיד הארץ להחליט בדיעה להחיות אדם
שהוא גר תושב עקום ולתת לו פתח חסם
והיא נקרא אברהם גר תושב אע"י חסם לו
דקרא לומר ג' ולא חסמה לומר תושב
המקור לומר טענה שא"י ג' דכ"י חסם ח' על
פי כן הרי תושב זה טעם אופיו גר פי חס
לומר על עצמו תושב בעולם הזה והוא חס
קרה בעיניו לזה הקריה לומר גר.

סאלות

1. מה הקושי האפשרי בקטע מראשון ומהי תשובת פרשניו?
2. מה בירוש שיתורחנו הינה שכלית" ואיך זה שייך לכאן?
3. מה ציכב אפרהט מפני חת לאחר שאמר להם מה שאמר?
4. למה הפתח קלסון אר ותוספ?
5. מהו הקושי האפשרי בקטע השני ומה תשובת פרשניו?
6. מהם היו אפרהט חושש מפצפור זה דימר כפי שדיבר?
7. למה "לחם אין פה כלום"?

* * *

ב. רש"ד הירוש.

פרק כד' פסוק ב': כ"ב (ב) עכ"ד: הוא היה מסופק לה בויין היה מחריב
לעשרה אח רצון אדוניו בוייקנות.
וכן ב"ת: כדרך שאברהם הוזקין וקנה
את שלביתו הירחנית עליהי בהשגחה הסרסית של
הי כן היה היא סמכים ומהעלה עליהי הוליים בבית
אברהם: בכל לבו היה רובק בחיים אלה ומעורה בהם;
משום כך היה הוא מו"ש ל, כהוצאת טלה זו לכל
הנמצא בחוג ביתו של אברהם נתן הוא אה למכור ואת
תעודתו, עלישי רצונו של אברהם ובהתאם לר"ח.

2/100

(ג) הן שנינו מוסק הצתיו. אלהי השמים ואלהי הארץ, — לאו אלהי השמים והארץ. בישוי זה עלול היה להחריש, כשולל את התשנחה רישורת על הארץ, כאלו ה' הוא אלהי הארץ רק כמות שהוא אלהי השמים, ובמרה עגורל הארץ תלך בשמים: אלאו אלהי הארץ יפנהיגה כמישרין, כדרי שהוא אלהי השמים.

מכנות הכנעני, והנהם המסדיה בין בה כנעני לבין בה אברהם גדולה כל כן, שלעולם לא יתאימו זה לזה, אך השפעת האשה הכנענית תהיה גדולה עיר יותר, מאדך שאנו יושב בקרב הכנעני, ובמצאח השפעת האשה זוכה להוספת וחיונות עליהי קרובי המשפחה והמכיים. ניכרים הזכרים שמשפט הזיקה שבמשפט זה רוכז על השפעת הקרובים, שכן אליעזר, בהרששו הערובה, אמר: "באצור במקום בקרבנו (להלן סייק לו), לאסר: באצמם אני יושב, ואת נמיסיהם אני מברך, בקרובי היה בו משום עליון: אני בא אליכם, מאחר שאחם גרים ברחוק מקום, לא היינו רוצים שתגורו בקרבנו."]

שיב ונא ירך תחת ירכי, אצמא עיר רק פעם אחת, ככדרי יעקב אל יוסף ובראשית מה, כס), וראה כי אין הביטוי ריכסו למקום המילה. הפקום עצמו אינו מתאים, הרי זה לא איסר: "תחת ירכי". לפי אין אנו מוצאים את הביטוי בשום הכתה אחרת: או "ירך אינו אלא ארתי חלק גרין, הבא ככנע עם הקרקע חללה, בבוא האדם לשכב או לשבת (מכחיבה זו "ירך הישכו של "שכב", טבעת הקיסה היא הראשון, המפורסם טעם השכיבה — מכאן "השכיב") הרי הא קרוב ל"ירך", יכניין את הקצה הזדוקי אחרות או כלפי מטה, כניגוד ל"שכיב": מכאן ירכתיס: החלק האחריו של בניו, מכאן "ירך: כסיס המורה (שפית כה, לאו) בשני המקומות, בהם מוזכר ביקוי זה, הרי אדם, הניטה למות, או קרוב למות, מקבל הכתה מסי מי שדיה אחריו, אשר מבלעדיה לא יוכל למות במטחה אפשר והביטוי "שיב נא ירך תחת ירכי" יתפרש כמשמעו המילולי: "הנה לי לנוח על גבי ירך", כלומר: תן לי את הכוח והעוצמה שביך, וימי דם הביטוי, שפלו איכל לשכב במנוחה, מניט מסבירים לפירוש זה נמצא בעבודה ששימת היר תחת הירך איננה זיה עם השכובה, אלא קרובה לה.

אלות

1. מה מספיר כרשנו סקואו לפאר את: יצפדו?
2. למה מוספר כאן: "עקן סיתו, מושל", איך הסין זאת כרשנו?
3. איך הוא מספיר את שמת ה'יד תחת הירך ולאם לדעתו אין לו ספוצה?
4. מהו חיוולו סהכרת הקסי"ח כאלוקי השמים ואלוקי הארץ?
5. מהי אפנתו בקשר למחירת סת לזו שלא מסנות כנצן?
6. איך מספיר זאת עקר אפרהט ומה רצם להשיט סכך?

* * *

ג. כלי יקר.

פרק כד' בסוק ג'

ונ לא תקח אשה לכני מבנות הכנעני אשר אנכי יושב בקרבן, יכי צרין לא ידענו שהיא יושב בקרבן? אלא שקא לתרץ בזה קשיא, ויר, כי מסתמא צנה שלא יתחתן מבנות הכנעני פן ילמד מפעליהם, כדרי "אנאמר ביהודה: "ולא תחתן בהם... פי יסיר את בנד מאחרי" (גו' (ברכס וג), זאם פן, מה ירויה אם ישא אשה מבנות לבן ובתואל, כי גם הקה עוקדי עבודת גלולים כמל הכנעני, על כן אמר "אשר אנכי יושב בקרבן", ואמר "פן תלויב את בני למטה", כי אפר: פשיטא אם ישא בני אשה מבנות הכנעני, מאחד יצאנו יושב בקרבן מסתמא גם בני יורו אצלם, נאו יש לחוש שפא ילמוד מפעליהם, ואם ישא מבנות לבן ובתואל וידה אצלם, אז יש גם פן לחוש שפא ילמוד מפעליהם, אכל פשיטא אשה משם ידור כאן, אז ממה נפשך

אין פאן בית מחוש, כי מן לבן יתואל לא ילמד, שהרי לא ידור אצלם, ומן הכנעני לא ילמד, כי לא יהיה לו התערכות עמהם, ואדרבה ישתמו אותו על אשר לא רצה להתחתן בהם. אמנם יש חששא אחרת, והיא ששכע האבות יקשה גם לבנים, וזה הוקא כאיתן עבדות דבאים ספאח החסר, שאכילה ויקה יכילוח יקנאה וכל המדות הרעות התחלין בחסר, ננעים אלו מתפשטים מהאבות לבנים, ותולדותיהן ייוצא בהם, אבל העבודת גלולים, דבר המליד בשכלו של אדם, אינו מתפשט מאבות לבנים, כי שלשה למסין באדם, החסר פא מן אכ ואם, לפיכך כל פצחה אבות התלחן בחסר ירשו בנים, אבל האבונר היא הלויה בשכלו של אדם, וירי הקפ"יה גותן בו נשטה השכל, למה יתפשט זה מאבות לבנים? על כן הנה פרחיק דפנאגים שהיו שטופי זמה וזפה מתי עבדות הנגלים כחשך האדם וזלת עבודת גלולים, ולא הרוחיק לבן יתואל שלא היה בהם פי אם פחיתת העבודת גלולים לבר.

ח" ט"ל

יֵשׁב אִמְרֵי. שְׁאֵמֵר "אֲשֶׁר אֲנֹכִי יוֹשֵׁב
 בְּקִרְבּוֹ" לְמַעַט גַּם כְּגוֹז עַד אֲשֶׁלֶל
 וּמִמָּוָה אֲשֶׁר בְּקִרְבָּם הוּא יוֹשֵׁב, כִּי טוֹב טוֹף
 הֵם מְנִיעַ אֲדוּרָה. וְאֲלֵי־עוֹד הַשֵּׁב שָׂאֵם אוֹסֵר כִּן
 חֲזוֹת וְעָתָם, כִּי יֵאמְרוּ: מִקְרָח הֵיא לְהַחֲדוֹת
 כְּנֹה, כִּי אִתִּי לוֹ רִדָּךְ לְנִטּוֹחַ יָסִין וְשִׁמְאֵל,
 וְכִרְיִתוֹהוּ לְבֵא אֲעִלֶם. עַל כֵּן אָמַר: "אֲשֶׁר
 אֲנֹכִי יוֹשֵׁב בְּאֶרְצוֹ", דִּהְיֵנוּ סָתֵם פְּגַעְנִים, אֲבָל
 אִתְּחֵן אֲשֶׁר בְּקִרְבָּם הוּא יוֹשֵׁב מִסָּר לוֹ לְהַחֲדוֹת
 בָּס. עַל יְדֵי כֵּךְ לֹא תִזוֹת וְעָתָם עֲלִיָּהֶם. וְהִן
 שְׁאֵמֵר "וְאִסְתֵּי עַל יָסִין אִן עַל שְׁמֵאל" (לְהִין
 טַפּוֹס טַט), לְהַדְרִית שֵׁישׁ נִסְחָן וְשִׁמְאֵל לְפָנָיו,
 אֲבָל הָאֵסֵת שְׁלֵא הוֹמֵר לוֹ מִבְּרַח עַד אֲשֶׁפֶל
 וּמִקְרָא. וְכֵן פֶּרֶשׁ הַרְבֵּי.

דְּבָר אַחֵר, לִכְךָ אָמַר "אֲשֶׁר אֲנֹכִי יוֹשֵׁב
 בְּקִרְבּוֹ", רַעֲיָה לִמָּוָה: בְּתַבְנָא דְלִכְא אֲנִי
 יְחִיב, וְאֲנֹכִי כָל מַעֲשֵׂיהֶם וּמַחֲשַׁבּוֹתֵיהֶם לְפָנָיו
 כְּאֵה (עַל מִי יִשְׁעִיה סוֹחֵה), כִּי אִילִי לְמִרְאָה עֵינִים
 מִשְׁפֵּט, כִּי יֵשׁ בְּיָנֵיהֶם עֲבוּעִים רַעוּשִׁים מַעֲשֵׂה
 זְמַרֵי יַמְבַּקְעִים שְׂכָר קְפִינְתֵי, וְתַחֲשֵׁב כִּי
 לְשֵׁרִים הַפֵּת וְרֵאוּיִים לְהַחֲתוֹן בָּס, עַל כֵּן אָמַר
 כִּי מִבְּעָרֵי אֲעֵקֶה, כְּרֵהֵת מִקְרָשׁ שְׁעָרֵי, שְׂאִין
 בְּתָם עוֹשֵׂה טוֹב גַּם אֲתוֹר, כִּי אֲנֹכִי דוֹמָה כְּאֵלוֹ
 אֲנִי יוֹשֵׁב בְּקִרְבָּם לְפָנָיו וְיִדְעַת תּוֹכֵם בְּכִרְם. וְהִין כֵּן
 שְׁנֵה אֲלֵי־עוֹד וְאָמַר: "אֲשֶׁר אֲנֹכִי יוֹשֵׁב בְּאֶרְצוֹ"
 (לְהִין מִסּוֹךְ לוֹ), כִּדִּי שְׁלֵא יֵאמְרוּ לְכֵן וְכַחֲאֵל:
 אִם כֵּן הוּא, שְׁנִכְרֵיָה הוּא וְכַחֲחֵן לְבוֹת וְאֲנַחְנוּ
 וְקֵאִים, אֲבָל לֹא יוֹעִיל לָנוּ מִסְּאֵת עֲלֵנוּ כִּי הוּא
 יוֹדֵעַ כָּל מַה שְׁבִלְכַבּוֹת, וְאִילִי מִחֲמַח (וְהִ יִמְנַעוּ
 מִלְּהַחֲתוֹן בּוֹ, עַל כֵּן שְׁנֵה וְאָמַר שְׁאֲבַרְתֵּם אָמַר
 "אֲשֶׁר אֲנֹכִי יוֹשֵׁב בְּאֶרְצוֹ").

שאלות

1. כִּרְשָׁנוּ מִסְּכֵי כְּאֵרִיכּוֹת אֵת נִימוֹקֵי אִסְרָתָם פִּהֲאֵרְתוּ לְעֶסְדוֹ, בְּתוֹכָהּ לְהַסְסִיר?
2. מִהַ הַמַּפְדָּל מִיֵּן מִיֵּדוֹת חוֹמְרִיֹת לְפִיֵן מִיֵּדוֹת רַחֲוִיֹת פִּצְטִין סוֹרְשָׁה?
3. לְכַאוּרָה מִהַ מִפְרִיָּם מִיֵּתָה מִיֵּדוֹ אִסְרָתָה?
4. מִקְטָע הַסֵּי - דַּמֵּר אַחֵר - מִסְּכֵי כִרְשָׁנוּ אֵת: "מִקְרָסוֹ" טַאֹסֵן מִיֵּוֹחֵה, מִיֵּדוֹ?
5. אִיֵּךְ צִיֵּי כִסְנוֹי מִדְּמֵרֵי הַמַּפְדָּל לֵהַ מִסְּתַדְרֵי?
6. מִקְטָע הַאֲחֵרוֹן: "וְיֹשׁ אֲוֵרִיָּם" עוֹנֵה כִרְשָׁנוּ עַל פְּרִיָּה אַחֲרָה, מִיֵּדוֹ?

* * *

ד. ספורנו עם פירוש הרב י. קומרמן.

פרק כ"ד פסוקים כ"א-כ"ד:

(כ"א) מִשְׁתַּחֲוֶה. מִשְׁתַּחֲוֶה עַל הַב
 הַמִּצְוָה 44. לְעֵשָׂוִה
 הַקֹּדֶשׁ, כְּתִירֵשׁ, וְלֹא אָמַר לֵה יֵאֵל מִסְּרֵי כָל
 דְּרִי כְּכֹה שְׁתֵּהָ נִאֲוֹר בְּרַחֲ מִסּוֹף 44. לְרַעֲיָה.
 לְהַסְדִּיר מִדְּוֹף אֲפֵן הַקְּדִירָה 44. הַמִּצְוָה 44.
 הַמִּצְוָה הִיא רַבְּוֹ, אִם יִקְרָה עַל כֵּךְ הַטּוֹב
 וְהַמַּפְדָּל הַמִּצְוָה 44. מִם לֹא. וְשִׁתְּהָ כָל הַה
 לְמִקְרָת אִתּוֹ שְׂקָר 44.

(כ"ב) בְּאֲשֶׁר כָּלֵי הַמַּמְלִיִּם לְשַׁמְלֵת 44. וְהִן
 הִיָּה וְכֵן מִה פִּה כְּהַכְרַח אַחֵר
 שֶׁהַשְׁלִיָּקָה לְשִׁאכֵי 44. וְרַעֲיָה שְׁלֵא הִיָּתָה
 מִבְּעֵשֶׂה רַבְּוֹ, אֲבָל הִיָּה כָל מַעֲשֵׂיהָ עַל צֵד
 הַמַּפְדָּל הַמִּצְוָה 44. וְשֵׁנֵי עֲמִידוֹת עַל וְרִיָּה.
 וְרֵאוּיִים לְמִדַּת רַבְּוֹ 44. כְּכֹה "יִעֲשִׂית עַל
 הַחֲטָיִן שְׁרֵשֶׁה גְּבִלְתָּ" וּמִסּוֹחֵה, כְּכֹה וְעֵשֶׂה
 עֲלֵיו וְהַקְּדִיר (שֶׁם הַיָּה, וְרֵאוּיִים לְמִדְּוֹתָה).

(כ"ג) הַיֵּשׁ מִיֵּת אֲבִירָה מִקּוֹם, מִקְנֵי 44
 לְכַנְיָתָה אוֹרְחִים בְּקִנְיָתָה
 אִיֵּי, לְלִין, שְׁעִלִין שֶׁם אֵת גְּבִלְתָּ 44.

(כ"ד) גַּם הַכֵּן גַּם טַסְפּוֹא, לֹא הַמִּקְרָם
 לְמַמְלִיִּם בְּלִבְךָ אֲבָל יֵשׁ גַּם כֵּן
 הַכֵּן וּמִסְּפּוֹא לְפָרְוִסָם 44, גַּם מִקּוֹם לְלִין.
 כְּאֵרֵךְ וְכֵהר אֲנִשְׁוֹף 44.

42. כִּרְשָׁנוּ מִסְּכֵי כְּאֵרִיכּוֹת אֵת נִימוֹקֵי אִסְרָתָם פִּהֲאֵרְתוּ לְעֶסְדוֹ, בְּתוֹכָהּ לְהַסְסִיר?
 כְּסוֹתָר, אֲבָל לֹא כִּרְשָׁנוּ מִסְּכֵי כְּאֵרִיכּוֹת אֵת נִימוֹקֵי אִסְרָתָם פִּהֲאֵרְתוּ לְעֶסְדוֹ, בְּתוֹכָהּ לְהַסְסִיר?
 מִסְּתַחֲוֶה 43. יִשְׁחַקָה זֹאת (שְׁלֵא לְפִי חִיק
 הַמִּצְוָה) מִלְּוַעַת הִיָּתָה עַל מִתָּה לְרַעֲיָה 44.
 הוּא הַחֲוִיָּן, 45. הִיא הַמִּצְוָה 46. כִּי וְכֵן אִן
 יִהְיֶה רֵאוּיָה לְעַבְדֵי לִיצְחָק, 47. בְּרִיֵּעֵר
 הַחֲסֵד הַמִּצְוָה (הִיא הַחֲוִיָּן) כְּשִׁלְתָּ גַם הַמִּצְוָה,
 שְׂהִיר הַחֲוִיָּתָה נִעְרָה אֲפֵי הִיא לְשֵׁרֵת אֵת
 תְּקִיָּת הַשְׂכָּרָה יוֹעַז לְרַעֲיָה וְכִינֹה, שֶׁהַמַּפְדָּל
 לֹא הַמַּפְדָּל בְּכֵן שֶׁהַמִּצְוָה כְּרִיָּה יוֹתֵר מֵאִשֶׁר
 נִחְבָּקָה לְשֵׁרֵת, עַד וְהוֹךְ לְכַרְוֵךְ אֵת פְּעִלָה
 מִצֵּד הַיֵּלְשֵׁמֵת שְׁבִתוֹכָה, 48.
 48. וְלֹא כְּכֹה יִכְאֶשֶׁר בְּלַחַת לְשֵׁאֵרִים לְגַמְלִיָּם.
 49. כְּאִשֶׁר בּוֹר מִיָּסָה אֵת עֵצוֹת הַדַּס
 פְּרִיָּה, 50. לְעוֹמֵת יִצְחָק שֶׁהוּא הַדִּין הַמִּצְוָה
 (כְּרֵאשִׁית רַבְּוֹ וְנִיָּה: יִצְחָק = יֵצֵא חִיק), הַדִּין
 הַמִּצְוָה אֲלֵלוֹ מִתְּבַטָּא בְּכֵן שֶׁהוּא אִשֶׁר מִיָּקֵשׁ
 "יִסְחָרִים, הַצִּירִיף בֵּין דִּין גַּמּוֹד וְכֵן חֲסֵד גְּבִיר
 מִכּוֹחַ אֵת הַבְּסִים לְאִיזוֹן שְׁבִינֵיהֶם הִלֵּא הוּא
 "יִאֲתָהי שֶׁל יִעֲכֹב (וְהַשְׁוֵה מִשְׁךְ הַמִּצְוָה מִסּוֹךְ
 יֵד רִיָּה כִּי עֲשִׂית חֲסֵד: ...וְהַמַּחֲבִיבִקוֹת גְּבוּרָה
 עַם חֲסֵד נִעֲשֶׂה בְּרִיָּה הַחֲוִיָּן - אֲמַר), אִילֵּן
 הִיא חֲסֵד כְּחֵסֵד הַמִּצְוָה, הִיא מִגְּבוּרָה עֲלֵיו דִּין
 הַמִּצְוָה הִיא מִסְּרַח הַחֲוִיָּן הַמִּצְוָה אֵל הַמִּצְוָה.
 51. "עֵל" = רֵאוּיָה הַמִּצְוָה (וְלֹא כְּרִיָּה)
 דְּרַעֲיָה וְכִינֹה אֵת הַמִּצְוָה הִיא יוֹתֵר מִהַמִּצְוָה,
 "עֵל" כְּכֹה שֶׁמִּצְוָה "עֵל" מִסְּטַעֲיָה יִסְמָוִן
 אֵל, וְעוֹד מִסְּטַעֲיָה אַחֲרֵיהֶם, לְפִי וְהִן אֵת
 הַמִּצְוָה חֲסֵד, וְאִילֵּן גַּם רֵאוּיָה שֶׁהִיא הַחֲוִיָּת
 בְּדוֹךְ אִלִּיהֶם הִיא גַם הַמִּצְוָה לְשִׁלְטוֹת הַעֲוֹן,
 וְעַתָּה הַמִּצְוָה שֶׁהַלְבִּישׁ שְׂאֵל אֵת הַדִּין וְהִין
 הַחֲוִיָּת אוֹתוֹ מִסְּדוּךְ כְּמִצְוָה בְּחִילָה.

אלא דק עבוד הכהסות ביקש, כאשר רבו
 בפרש את ללין = להלק, וכי באביע -
 "ללין" - מן הבין דכבר הניסח. (מקור הבין
 הפעיל וריל כמו להלק - קרני אורי, לפי זה
 פירושו "לתי" (סריבנו לא הביא בדיה שלר)
 הוא לא בנושא של מקום, אלא בנושא של
 "ללין", דהיינו ישנלין את הנמלים.
 מה

55. וכל זר יעמנו, כלומר: מוכן למקרה כיה
 ולכניסה אורחים. 56. אף על פי שלא ביקש,
 כי יראו. לנדרב שיוסף יעשה לשואל זה
 מחסורו או יותרי (רבינו לעיל פסוק יד). רבינו
 סדיק משרטי הלשון של "ללין" (הפעיל)
 ובין ללק (בבין הקל).

52. כפיכך ישאל שישאל סחית מצרתי
 שלא להטריח ולעיל פסוק ידו ביקש אליעזר
 לדבא עם מקום לאורחים ככר מוכן לללוט
 אותם. אין הוא מבקש שריכו עכשיו מקום
 אם אין ביה. ושמא ביקש לרעה את מידת
 ההכנסה אורחים שלהם אם הם המיר מיבנים
 לקבל אורחים (צריך הנהגה 53). ואם אין
 הם נהגים על פי ימורגם אין, הרי שחסר
 בדין הכנסה אורחים אליכא דמנהגם, ואלו
 יד סוגם בהתאמת השדודן. 54. לא שתי
 בקשות (מקום עברתי וגם עבוד הכהסות)

שאלות

1. מהו הקושי פאלה "השתאה" איך פרשנו אכרעה ותניתן לפרש זאת אחרת?
2. מהפחן היה על התוכן ועל הצורה, איך ולאמה זה חשוב?
3. פרשנו מספיר את השימוש פין הדין לסיין החסד ומספיר כי זה היה צריך לסייות חסד אורה, למה?
4. איך מתנהג הדו-שיח פצנין הלניה ומה פרשנו מדויק מן הלשון כאן?
5. מה התפלה פיל "ללין" לסיין "ללין" ומה זה משנה פצנינו?

* * *

ז. צרור המור.

פרק כה' פסוק א'

כה. א. ויוסף אברתם ויקח אשה ושמה קטורה, והלד לו את זמור ושימו. כבר
 כתבתי למעלה כי בענין הבר בשנתה לי שרה, שפשה אברהם שלא בחונן, אחר שכבר
 הוכסח בירחוק. ואע"פ ששרה נחמה לו, אולי יבנה מסכה ויפיל לה, כג. לא היה לו לשפוע
 לדבריה. בענין שכזה חסא יגור מזה ישמעאל, והוסף אל חסאן ואמר: ולי ישמעאל יחיה
 לפני יי. ולא נתקדד כהגו והוסף על חסאן, ייקח אשה במקום שרה, את פטורה.
 והוליד בנים רבים מסנה לפי ולמקשי לישראל, סוף על בני ישמעאל, ולזה הוכיר שמותם
 את זמיר, זכיר צריצים, ואת יקשן, פח יקשי, ואת מרן, לדין עסר, ואת מדין,
 מדנים ובעס, ואת ישבק, עיקר שרשויה בארעא עכו"ל, ואת שוח, שוחה עסוקה.
 בעניי שכולם היו לפה ולמישש לפני בני ישראל.

ו. ולכן כשראה מה שעשה, נחן להם מחנה וישלחם מעל יצחק. לקיים המליץ מ, או אל
 זמיר בטרעם. ורזיל אסרו וסגורו גא. שמת המנצח מסר להם ושלחם אל הררי קדם, כי
 שם נמצאו כל הבישופים. באיזור כי מלאו מקדם וגו' יפסי ב, ו. ואמר בכלעם הקינם (במור
 גו. מן ארם ינחני בלק שלך מנאב מרררי קדם, זה שאמר בכאן קדמוה אל ארץ קדם).
 לפי שראה אברהם שלא היו ראויים לידבק בשם, ולא להיות אצל יצחק, לפי שנטו אחר
 וסומא לצד שמאל, ולכן אפר בעודנו חי לא המתין להם עד שימות, כי היו רבים רלחטו
 עם יצחק, ולכן ראה לשלחם לארץ פרחק לפי שהם כלי זעם. ולכן לא הזכיר בכאן ששל
 אותם לישכונה ימים, כמו שכיר בישמעאל, לפי שידוע הוא שכל ילדיו ביתו ומקנת בספו היה
 לו לפול. ובשראה רעהם שחזרו לגלולי אבם ולא היה להם בריה, שלחם מעל יצחק לפי
 שראה שאין בהם משש. כי באוסן אחי דבר קשה אצל אברהם איך לא למרס כריכי ה, כמו
 שנאמר עליו כי ידעתיו למען אשר יצוה את בניו ואת ביתו אחריו ולי ית. כי פירושו
 הנמשכים אחריו. אבל אלו לא בחרו בדרך זו ולכן החקם.

שאלות

1. קושיה גדולה ויסודית שואל פרשנו כאן, מהו ומה תשובתו הצקרונית-רציונית?
2. מהי רצת חז"ל ספורושים - לרוב - על כך ואיך הם מנסים להספיר את הצנין?
3. שלושה חסאים מונה פרשנו כאן אפרהם, מה הם, מה התפלה פניהם והתוכף להספירם?
4. פרשנו קובץ אפרהם הראש פטעותו, מנין לו זאת, מתי הראש ומה צמח פצקות זאת?
5. מה צנין "קדם" מספיר כאן?
6. האם אפרהם מלך את תיו מתי קטורה?
7. איך פרשנו מספיר את פילוצ מנאמר פכסוק "כי ידעתיו..."?

* * *